

Met je tijd mee...

Het gaat gewoon vanzelf. Je gaat van het ene jaar het andere in. De klok tikt door. Het kost me geen moeite om mee te gaan. Ik kan me niet eens losmaken van de tijd. Al zou ik het willen.

Wie los wil zijn van de tijd, moet 'uit de tijd' zijn, moet sterven. En gezonde mensen willen dat niet. Die zijn, als de engel van de dood rondgaat, bereid om bloed op hun deurposten te smeren. Slechts een enkeling hangt een D66-touwtje uit de brievenbus.

Maar met de tijd meegaan heeft allerlei betekenissen. Het is een opdracht die vaak een dwingende klank heeft: je moet wel met je tijd mee. Je moet wel mee bewegen in de richting die we allemaal opgaan.

In een volgend nummer hopen we als redactie uitgebreid over het thema vrouw en ambt te argumenteren. In deze Kroniek blijft het wat bij een hartenkreet.

Verzet

Op dit moment zijn er bewegingen gaande waar ik me tegen wil verzetten. Omdat ik niet geloof dat ze eenvoudig met de tijd meegaan. Ze zijn niet zo vanzelfsprekend als: de data nu aanduiden met 2017.

Het gaat om concrete beslissingen. Beslissingen die we als kerken samen

moeten nemen. En die kun je niet eenvoudig neerzetten in termen van al of niet met je tijd meegaan. Je zult allereerst je tijd moeten duiden. Wat is er aan de hand?

De benadering van het thema 'vrouw en ambt' staat me ernstig tegen. Het heeft dezelfde onontkoombaarheid. Het gaat toch wel door. Ongeacht discussies en gemopper van achterblijvers.

Maar ik wil ertegenin. Omdat ik het Woord trouw wil blijven, waarin sprake is van een koppositie – een wat bizarre term uit het deputatenrapport – van de man boven de vrouw, uitgedrukt in het weren van zusters uit het bijzondere ambt. Zo heeft de apostel

Paulus het voorgeschreven. Zo heeft de kerk dat altijd en overal op basis van die aanwijzing geleerd. (Met een paar uitzonderingen in de twintigste en eenentwintigste eeuw.)

500 jaar Reformatie

We zijn het jaar 2017 ingegaan. We staan stil bij 500 jaar Reformatie. 500 jaar geleden werden de 95 stellingen

van Maarten Luther bevestigd aan de deur van de Slotkapel in Wittenberg. Er moest nodig een discussie losbarsten over wat genade is.

En die discussie moest plaatsvinden bij het licht van het Woord van God. *Het Woord, dat zal men laten staan...*

Niet het kerkelijk leergezag beslist. Maar het Woord van God.

Dat is wat men tegenover het front van de Rooms-Katholieke Kerk overeindhield. Het Woord tegenover het leergezag en opeenvolging van personen of concilies, decreten of iets degelijks (art. 7 NGB).

Niet het vrome individu dat door de Geest geleid zou zijn, beslist. Maar de uitleg van de heilige Schrift. Dat zei men tegenover het subjectivisme van

de wederdopers. Immers, het menselijke hart, daar kun je niet op vertrouwen. Want alle mensen zijn uit

zichzelf leugenaars (Ps. 116:11) en ijdelers dan de ijdelheid zelf (art. 7 NGB).

Sola Scriptura

Waarom ik begin over deze herdenking? Omdat ik de mening ben toegedaan dat we dreigen te verliezen wat we na 500 jaar vieren. Het gezag van de Schrift boven alles verwatert. Men vraagt zich onder ons hardop af of het

Sola Scriptura niet een te grote kreet was.

Is dat waar te maken? Je opvatting van de Bijbel neem je toch altijd mee? De Bijbel lees je altijd door jouw bril... En ja, die bril verandert met de tijd. En zo moeten we wel mee. We kunnen niet meer hetzelfde belijden als de reformatoren. Want we kijken niet meer op dezelfde manier tegen de Bijbel aan.

Het zou eerlijk zijn als we dat eerst eens met elkaar uitspraken: of we nog met dezelfde grondhouding als de vaders de Bijbel lezen. Is het voor ons nog steeds zo dat ze van het Woord van God af moeten blijven? *Dat zal men laten staan...* Is het nog steeds zo dat we aan het Woord genoeg hebben om te weten wat de mens moet geloven om behouden te worden (art. 7 NGB)? Of is dat inmiddels verouderde leer waar we niets meer mee kunnen?

Voor mij is het nog steeds mijn belijdenis. En ik voel me diep getroffen als we aan het schuiven gaan op deze punten. Dan raken we los van onze gereformeerde ankers. En dan gaan we de fouten maken waar de Reformatie ons van wilde verlossen.

Heersen over het Woord

De leer van de meerderheid beslist. De kerk neemt beslissingen, in vrijheid. En die kerk meent, geleid door de Geest van God, andere beslissingen te kunnen nemen dan de apostelen ons voorschrijven in het Woord. Besluiten die zijn gebaseerd op een vermeende tendens die in de Bijbel zichtbaar zou zijn.

Dat is niet langer het ontvangen van dat Woord (art. 5 NGB), maar je heerst er op een bepaalde manier over.

En daar gaat het echt mis. Dat heeft niets met ouderwetsheid te maken. En al helemaal niet met vrouwonvriendelijkheid. Maar eenvoudig met het bijbellezen dat de kerk eeuwenlang heeft gekenmerkt. Daar moeten we niet bij vandaan willen. Daarin moeten we gewoon ouderwets eigenwijs zijn.

Ga ik niet met mijn tijd mee? Misschien niet. Maar als de Mensenzoon komt, zoekt hij naar wie op aarde eenvoudigweg bij het geloof gebleven is. Desnoods wat eenzaam in de eigen tijd.

Reservaatje genoeg?

2017 is begonnen en we weten niet wat het ons brengt. De generale synode zal samenkomen en over het thema 'vrouw en ambt' spreken.

Ben ik tevreden als er voor mij en mijn standpunt nog een reservaatje wordt gelaten in de kerk?

Nee, dat ben ik niet. Want ik meen dat we hier werkelijk staan voor een punt waarin het kraakt en wellicht scheurt. Ik wil in de kerk volop ruimte om grondig door te spreken over wat in het synoderapport wordt geleerd. In afwachting van het themanummer van volgende maand:

hoe verhouden zich het rapport en het advies daarin met het gezag van de Schrift? Blijven we dezelfde kerk, met dezelfde verworteling in de Schrift, als we hierin mee bewe-

gen? Of moet je hierin toch echt tegen de stroom van de tijd op zwemmen? Maken we de zeggenschap van de Schrift niet te veel afhankelijk van subjectieve criteria?

Gehoorzaamheid

2017 is een jaar van onze Heer. Hij regeert. In de kerk hebben we geleerd dat zijn regering voor ons de vorm heeft

van de onderwerping aan zijn Woord.

En ik ervaar het juist op punten waar de onderwerping zeer doet, dat het echt gehoorzaamheid is. Daar ervaar ik dat de identiteit van de kerk als gehoorzame gemeenschap in het geding is.

Dat geldt voor de vragen rondom vrouwen in de leidinggevende ambten: ik zou niet weten waarom een vrouw het niet zou kunnen...

Dat klopt. Maar de Here verbiedt het dat vrouwen leidinggevende posities in de kerk innemen.

Ik zou niet weten waarom homoseksuele broeders of zusters niet in een relatie van liefde en trouw bij elkaar mogen zijn... Ja, dat doet zeer. Maar er is geen ruimte voor te vinden in wat de Here over homoseksualiteit zegt.

Dat is de onderwerping waarin de kerk kerk is.

Daarin hoop ik op eensgezindheid, gezamenlijk gebed en bovenal op de bewaring van de Allerhoogste.

Afgesloten 5 jan 2017.